

mener, at et Overskud paa 697,000 Kr. er ikke saa meget, og selv om det ved Tingenes Behandling bliver noget større, kan man jo gaa ud fra, at meget større bliver det ikke. Men det virkelige Overskud er meget større. Naar vi hver for sig opgør vor egen Status, gaar det rimeligvis saaledes til, at vi tage Aarets løbende Indtægter og dets løbende Udgifter, og ved at drage Udgifterne fra Indtægterne faa vi Overskuddet. Hvad vi saa ville anvende dette til, bliver noget andet, om vi ville laane det ud alt sammen eller foretage ekstraordinære Foranstaltninger, enten købe Ejendomme eller bygge noget o. s. v., det er en Ting for sig. Men anvender man den Metode paa Finansloven, saa faar man et meget betydeligt Overskud paa 10,591,000 Kr. Dette fremkommer, naar man trækker Udgifterne paa §§ 11—26 og I. under § 27 fra Indtægterne paa §§ 2—8 og I., II., III. paa § 9. og det er det virkelige Overskud. Vi vide jo alle sammen, at der paa § 27, II. og ogsaa paa § 27, III. stilles Forslag om at anvende dette Overskud og ogsaa betydeligt ud over det. Der bliver kun kalkuleret et Regnskabsoverskud af 697,000 Kr., men i Virkeligheden er Overskuddet som før nævnt.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, — det er ikke noget nyt, jeg her fortæller, — at Skatterne ere stegne overordentlig stærkt i de senere Aar. Vi behøve saaledes blot at tage Statsregnskabet fra 1884—1885, da havde vi paa §§ 4 og 5 en Skatteindtægt af 45,551,250 Kr. 15 Ø. Tage vi det sidst aflagte Statsregnskab, have vi paa de samme Paragraffer en Indtægt af 62,365,497 Kr. 75 Ø., altsaa ere Skatterne, væsentligst de indirekte, men ogsaa de direkte, i Løbet af 14—15 Aar stegne med 16,814,247 Kr. 60 Ø. Det er en meget betydelig Stigning. Naar vi se dels paa denne Stigning af Skatterne og dels paa Overskuddet og den store Forskel, der er mellem de løbende Udgifter og Indtægter, kommer man til at spørge, om vi dog ikke i Virkeligheden kunde foretage Besparelser til Fordel for Skatteyderne. Jeg taler ikke om Besparelser af samme Beskaffenhed, som dem, der blev talt om sidste Vinter i Anledning af en Bevilling paa 5,000 Kr. til Afholdelse af nogle Foredrag eller i Anledning af et Laan, man ønskede at give Kommunerne, og hvoraf man skulde have Renter. Selv om der kan siges meget smukt om disse Besparelser, kan det dog kun blive en Besparelse for Statskassen; det bliver ikke nogen virkelig Besparelse for Skatteyderne. Hvad man derved sparer,

gaar ind i Statskassen, og dermed kan det let gaa, som det hedder i Ordsproget: „Den, der gemmer til Natten, gemmer til Katten.“ Man ved ikke altid, hvem der faar de Penge, — desværre. Men jeg taler om virkelige Besparelser, Besparelser til Fordel for Skatteyderne, thi samtidig med at vore Skatter saaledes i Løbet af 14—15 Aar ere stegne med næsten 17 Mill. Kr., have Skatteyderne ingen Lettelser faaet. Statskassen har ikke overtaget nogen af Kommunernes Byrder, de ere tværtimod i den samme Tid stegne. Jeg behøver blot at minde om Alderdomsunderstøttelsesloven, som snart vil tage de 2½ Mill. Kr., som vi talte om i Fjor, Loven om smitsomme Sygdomme, som koste Kommunerne adskillige hundrede Tusinder, og Sygekasse-loven, som sikkert ogsaa vil bringe Kommunerne Byrder. Dette kan ikke afvises med, at Fattigvæsenets Byrder samtidig ere blevne noget mindre, thi det er jo kun rimeligt, at, naar Staten baade tager sig af syge, gamle og dem, som lide af smitsomme Sygdomme, saa maa paa den anden Side Fattigvæsenets Byrder ogsaa lattes noget, men sikkert er det, at Kommunernes Byrder alt i alt ere stegne betydeligt netop ved disse Love. Og da forekommer det mig, at man maa stille det Spørgsmaal: Skal man nu ikke til at tage fat paa Lettelser for Skatteyderne, for Kommunerne?

Jeg ved godt, at en og anden vil indvende: Ja, Du taler saa meget om Overskuddet, men hvor er Overskuddet fra i Fjor? Der blev jo i Virkeligheden Overskud paa Finansloven; Overskuddet blev jo anvendt. Ja, det er rigtigt, og det er ogsaa rimeligt, at vi have gjort alt vort til at faa Overskuddet anvendt paa anden Maade, naar vi ikke have kunnet faa de Lettelser; vi vilde have. Der er anvendt adskillige Millioner i de 4 Aar, Venstre her i Folketinget har været det største Parti, om ikke Flertal. Der er i den Tid alene paa § 27 II. anvendt 30 Mill. Kr., nemlig i 1896—97: 4,740,697 Kr., i 1897—98: 5,954,152 Kr., i 1898—99: 9,897,882 Kr., i 1899—1900: 9,703,182 Kr., til sammen 30,295,913 Kr. Disse Penge ere i disse 4 Aar anvendte dels til Banegaarde, dels til Sporanlæg, — jeg skal saaledes minde om Dobbeltsporet Roskilde—Korsør, — til Havneanlæg som Fiskerihavnene ved Esbjerg, Anholt og mange andre Steder, til meget kostbare Dampfærger, til Sandpumpemateriel, Telefonanlæg, til rullende Materiel ved vore Jærnbaner o. s. v. Til sidste Post er der anvendt ikke mindre